

קוליטיס עם חיוך
משתמש פעיל

כבר מספר שנים שאני מסתובב עם חבר צמוד העונה לשם "קוליטיס".

קוליטיס היא דלקת במעי הגס שאיש אינו יודע למה היא באה ואיך תלך. אין לה ממש תרופה, אבל גם לא מתים ממנה ב"ה. אצלי באופן אישי היא העלתה הרבה דמעות אבל גם הרבה פרקי צחוק משחררים.

החלטתי לשתף אתכם ביומן שלי, רק בשביל שתדעו מה עובר מי שמתמודד עם מחלות אלו. לקוליטיס יש אחות מאוד דומה, העונה לשם "קרוהן". היא גם דלקת במעי, אך במעי הדק. צורת הטיפול דומה לעיתים, ותופעות הלוואי דומות אף הן.

אז אני מנסה פרק ראשון, ואם יהיה עניין... אמשיך.

דרך צלחה.

נ.ב. אם יש שאלות שאדע לענות עליהם אשתדל לענות.

פרק א'

תחילת זמן חורף.

האווירה בכולל המרכזי בשכונה - חמה ותוססת, בחוץ קריר קצת אבל בפנים אש! האברכים הגיעו ללימודים במרץ רב והחברותא מחכה לי כבר במקום הקבוע. אני מזדרז למקום, מתיישב ופותח את הגמרא שואף להתחיל זמן פורה ומוצלח.

האמת שבדרך כלל לא קשה לי, אני נהנה מהלימוד ועם חברותא כמו מוטק'ה שרייבר זו הנאה צרופה. אבל היום זה שונה. כבר תקופה שאני מרגיש מיחושים מוזרים בבטן, ועולה בי חשד שוירוס חורפי התנחל לי בגוף מיד עם תחילת החורף. אני מספר למוטק'ה בשתי מילים שאני לא במיטבי, והוא מקבל בהבנה ומתחיל את הסוגיא בחצי הילוך.

חלפה חצי שעה, ואני יודע שחסר לי דבר אחד- ישוב הדעת. לא מסוגל להתרכז.

יוצא לכמה דקות לשירותים, מנסה לחזור ללמוד אבל זה לא זה. לא מצליח לשבת נורמלי, אני משתף את מוטק'ה, והוא תכליתי שכמותו אומר לי מיד "חבל על הזמן, קפוץ לרופא קח כדור ותחזור ללמוד".

יצאתי למרפאה, לא ביקרתי שם כבר כמה שנים, ב"ה בדרך כלל אני בריא, אבל הפעם יש לי סיבה טובה. המזכירה מקבלת אותי בחיוך, "נעים להכיר" היא אומרת. את אשתי והילדים היא כן מכירה, לי לא יצא להגיע...

אני מבקש תור דחוף, והיא מכניסה אותי לרופא צעיר ונמרץ, כיפה קטנה על ראשו ומבטא אמריקאי חזק מתגלגל על לשונו. הוא שואל כמה שאלות, בודק בטן גב ועוד כמה. ושולח אותי לבדיקות דם.

בדיקות דם? מתי עשיתי פעם אחרונה? אולי לפני עשור בדור ישרים... וגם אז כמעט התעלפתי. אבל הפעם אין ברירה. הרופא צייד אותי גם בכדורים המונעים יציאות מרובות, וחזרתי הביתה.

החלטתי ללכת לנוח, בכולל אין לי באמת מה לעשות, עדיף לנוח בבית ולנסות לנהל שיגרה יחד עם הוירוס שהחליט לטרטר אותי.

בבוקר הזדרזתי לגשת לבדיקות דם, האחות המנוסה חיפשה את הוויריד ולא מצאה, דקרה חפרה ולבסוף מצאה, עשתה את הבדיקה ושלחה למעבדה.

ניסיתי להגיע לכולל, בדרך נאלצתי לעצור כמה פעמים, הרגשתי ממש רע, אז התחיל גם לחץ מסויים, זה לא נראה וירוס רגיל, היו גם תופעות לוואי מפחידות הכוללות דימומים.

הבטן מייסרת והלב דואג. חזרתי הביתה לנוח.

למחרת בבוקר הגיעו תוצאות הבדיקות.

האחות התקשרה אלי בהיסטריה ממש.

"איפה אתה עכשיו?"

בבית- עניתי.

"איך אתה מרגיש?"

סביר מינוס.

"תעשה לעצמך טובה, קח אתך מישהו ותסע למיון! משהו בבדיקות נראה לי מוזר וכדאי שתשלול דברים מוזרים כאלו..."

טלפון קצר לאשה, עוד אחד להורים, ויצאנו לשערי צדק.

מפלס המתח טיפס במהירות. לא ידענו למה לחכות. חשבנו כבר על הגרוע מכל.

10:00 בבוקר שערי צדק

חדר המיון פועל בקצב משלו. חיכינו, ואחרי שעשיתי כמה פרצופים של נידון למוות, ניגשו אלינו.

סימנים. סדרת בדיקות. המתנה. עוד קצת בדיקות. המתנה. סימנים. המתנה.

לקראת ערב ניגש אלינו רופא.

"עושה רושם שמדובר במחלת מעי דלקתית. זה לא נורא כמו שזה נשמע, אבל זה תיק. גשו לרופא גסטרו בקהילה ותבדקו מה המצב. בינתיים אתם משוחררים..."

לא היה לנו מושג מה זה אומר. אבל עצם זה שהשתחררנו עשה לנו טוב.

הייתי אחרי יום וחצי צום. הסנדוויץ' שאכלתי בחזור היה אחד הטעימים שאכלתי אי פעם...

קוליטיס עם חיוך
משתמש פעיל

פרק ב'

22:00 שעת ערב לא מאוחרת

לפני כמה דקות חזרנו הביתה מהביקור המתיש בבית החולים.

למרות העייפות אני מלא אדרנלין, חייב לבדוק במה מדובר.

קובע מיד תור לרופא משפחה, ומשריין תור לרופא גסטרו (גסטרואנטרלוגיה). קורא קצת חומר על מחלות מעיים ומנסה להבין את ההבדל בין קרוהן לקוליטיס.

בבוקר אני כבר אצל הרופא. הוא עובר שוב על הבדיקות, הוא מאבחן שמדובר בסבירות גבוהה ב'קוליטיס', מסביר בכמה מילים על המחלה, וממליץ להתחיל בטיפול בקורטיזון מסוג מסויים, ובמקביל להתייעץ עם רופא גסטרו.

משום מה במשפחה שלי לא אוהבים קורטיזון. זה גורם לי להתלבט אם להתחיל עם זה, ואז נזכרתי בדביר.

דביר הוא בן דוד רחוק, אבל כזה שמגיע לשמחות ואוהב לשמור על קשר עם המשפחה המורחבת שלנו. אני לא זוכר מה בדיוק התפקיד שלו, אבל עומד לי בזיכרון שהוא רופא אלטרנטיבי מסוג כלשהו.

אני שולח לו מייל עם הסיפור בקצרה, והוא עונה בקצרה: "בוא ניפגש".

סיכמנו להפגש בסוף השבוע.

נפגשנו בקליניקה החביבה שלו ברמת גן, הבאתי איתי את המסמכים שכבר צברתי בתיקה. הוא עבר עליהם ואני בינתיים חיפשתי על הקיר לנסות ללמוד מה בדיוק התואר שלו.

האמת שתשובה ברורה לא קבלתי עד היום... אבל היו שם כמה תעודות עם מילים ארוכות באנגלית וחתימות מסולסלות ומפוארות. במצב שהייתי בו, זה הספיק לי כדי להאמין שהוא יודע מה שהוא מדבר.

דביר פסק מיד ש"קורטיזון לא בא בחשבון! זה סתם ינפח אותך וזה לא מרפא את הדלקת..."
ההרצאה המשיכה אך אני לא הייתי קשוב, הבטן טרטרה אותי והקפיצה אותי שוב ושוב להתפנות.

דביר קלט שאני סובל, ולחש לי בשקט- "תדע לך שאין תרופה לדבר הזה!
אם אתה רוצה להציל את עצמך. דבר עם אודי.
אודי הוא חבר טוב, שנאלץ לעזור לאמא שלו אחרי שכל הרופאים התייאשו מלטפל בלוקמיה שלה.
הוא ממש גאון וקורא המון ספרי מחקר בארה"ב ובאירופה, ומצליח לייבא עבורה כל מיני תכשירים ותרופות לא קונבנציונליות. והיא חיה כבר 4 שנים אחרי התחזית!"

הוא המשיך ללחוש "אם הוא יסכים לקחת אותך כפרוייקט שלו, אתה יכול להיות הראשון שנרפא מקוליטיס בישראל!"

לא ממש עניין אותי להכנס לספר השיאים של גינס, אבל סמכתי על דביר והחלטתי לנסות את אודי.

יום ראשון, שבוע חדש.

הגעתי לכולל, חלש ועייף.
הברזל בירידה, המשקל בצלילה, נראה שבר כלי.

מוטק'ה החברותא שומע ממני בכמה מילים מה קורה, ואני מזהה אותו מעבד נתונים.
הוא כבר מבין שאין לו חברותא פעיל ואטרקטיבי לסדר א', אבל מנסה לברר ברגישות מה התוכניות שלי.

"תראה" אני מסביר לו "אני מרגיש נורא. אני לא מסוגל לשבת 10 דקות רצוף.

לא נעים לי לפרט, אבל המעיים פשוט לא נחות, מדממות ומטרטרות אותי כל 10 דקות.
אין לי מנוחה! אין יום ואין לילה, ומה שהכי חסר לי זה 'ישוב הדעת'.
בעצם בתור חברותא אין לי מה להציע לך!
אני מתכוון לטפל בעצמי, ובינתיים להגיע לפה לתפוס פינה עם ספר קל ולנסות ללמוד מה שאפשר.
אתה בכל אופן משוחרר למצוא חברותא אחר, חבל שיהרס לך ה'זמן'".

מוטק'ה הוא חברותא מעולה אבל גם חבר טוב. הוא שמע את הדברים, הרהר ואמר "תעשה לי טובה תדאג לעצמך,
תטפל בחוליטיס הזה כמה שיותר מהר ותחזור לשגרה, אני מחכה לך מתי שתבוא.
מאחל לך רפואה שלמה בקלות ובמהירות, ומה שאפשר לעזור אני כאן!"

המילים הפשוטות של מוטק'ה חיזקו אותי, אולי כי ידעתי שהוא מתכוון אליהם באמת.

ביום הזה נפרדו דרכינו כחברותא, אך החברות נותרה גם בימים הקשים שעוד יבואו.

קוליטיס עם חיוך
משתמש פעיל

פרק ג'

הימים חולפים, הכאבים לא.
אני עדיין לא ממש מטפל במחלה, יותר מנסה להתמודד עם ההשלכות שלה. אני חלש מיום ליום, היציאות לא פוסקות, ואני מגלה שצומות עושים לי טוב, אז אני צם.

בוקר חדש מגיע ואני קופץ למרפאה להתייעץ עם רופא המשפחה שלי.

הרופא מקבל אותי בחביבות, שואל כמה שאלות, מתעניין, ומפגין אמפתיה לסבל שלי.

הוא מבין ממני שאני לא בעד הקורטיזון, ומציע אנטיביוטיקה שאולי תעצור את הדלקת.

הוא מספר לי בדרך אגב שבשבוע הבא יתחיל להגיע למרפאה רופא גסטרו לקבלת קהל, וכדאי לי לקבוע תור.

יצאתי מיד לקבוע תור, והרגשתי חיוך מהשמים.

שנים שהמרפאה השכונתית קיימת ללא רופא גסטרו. ובדיוק כעת כשאני זקוק לו, ונסיעות ארוכות קשות עבורי, הקב"ה שלח אותו עד אלי.

חזרתי הביתה בתחושה טובה.

ערב. הטלפון מצלצל, מספר לא מוכר.

אני עונה, זהו אודי.

אודי מתעניין בשלומי, מספר ששמע עלי מ"ד"ר דביר", ולמרות שהוא מאוד עסוק בטיפול באימו, הוא ישמח לנסות לעזור גם לי.

אני קצת מבולבל. - רופא המשפחה נתן אנטיביוטיקה. התור לרופא הגסטרו קרוב מאוד. הבן דוד שולח את אודי לעשות עלי סדרת ניסויים. אני לא באמת יודע מה לעשות, אבל בשביל הנימוס קובע עם אודי פגישה לשעות הערב.

אודי מתחשב במצב שלי ומציע לבוא אלי הביתה כדי שלא אצטרך להטלטל בדרכים. זו היתה בשבילי הקלה עצומה. ואני ממש מעריך אותו על כך.

20:00 אצלי בבית

אודי מגיע. הוא נראה בדיוק כפי שדמיינתי אותו. נמוך, רזה, עם משקפיים עגולות גדולות. חולצה חצי בפנים חצי בחוץ, כיפה גדולה על הראש, ומחזיק בידיו כמה חוברות מלאות מלל באנגלית.

אני מושיב אותו ומציע שתיה.

אודי לא מבזבז זמן ופונה ישר לעצם העניין שלשמו התכנסנו.

מספר בקצרה על המחלה של אמו, על השיטות שלמד כדי לסייע לה, ועל אבקות הצמחים למיניהם שמשאירות אותה בחיים.

הוא מבהיר מיד שאין לו ניסיון עם מחלות מעיים, אבל מוכן לנסות לעזור לי לשם האתגר ולשם החברות המתפתחת בינינו.

אודי בחור יסודי. אני מבין ממנו שהוא כבר החל ללמוד את הנושא, והוא מנסה להשיג עבורי פורמולה מסויימת מארה"ב וחסר לו רק האישור שלי.

אודי מבקש ממני רק 3 דברים:

להקפיד לקחת את האבקות בזמן לפי התכנית שהוא יבנה לי.
לרשום בטבלה יומית מסודרת כל מה שאני מכניס לפה.
ולעקוב אחר מספר היציאות.

שאלתי לגבי תשלום- והוא אמר "אתה תשלם רק מה שעולה לי, ואם אפשר בדולרים עדיף, כי אני שולח את הכסף לארה"ב".

הסתכלתי לו טוב בעיניים וראיתי בהם רק תום. האמנתי לו. האמנתי בו.

למחרת בבוקר יצאתי לכולל. בדרך עצר אותי יהודי נחמד, פיאות ארוכות, חליפה ארוכה וחיוך רחב, הוא מגיש לי חוברת, "ברוך רופא חולים" כתוב עליה. סגולות בענייני רפואה מאת חכם כלשהו בצפון.

"אחי" הוא אומר "איך שאתה נראה, רק זה יכול לעזור לך..."

👍🤔 ידידים, מקס 22, צדפית ועוד 56 משתמשים

קוליטיס עם חיוך
משתמש פעיל

פרק ד'

די! אני מבולבל לגמרי.

קורטיזון או אנטיביוטיקה, צמחי מרפא או ספרון סגולות.
אני מחליט להמתין לחוו"ד של רופא גסטרו, התור בעוד יומיים.

16:40 מרפאה – ד"ר גסטרו

אני מתיישב מול הרופא. לחוץ. סקרן.
האיש שמולי, קצת מבוגר, מקיש לאיטו על המקלדת. נלחם עם הכרטיס מגנטי שלא נקלט. הופך, מסובב, ושוב הופך. זהו. עובד.

עובר בנחת על הבדיקות, ושואל: "מה עם קולונוסקופיה?"
אני מנסה להתבדח- "זה חוקי לעשות מתחת לגיל 60?"
הרופא לא הבין. "מה זאת אומרת? דבר ראשון תעשה קולונוסקופיה!"

אני שואל קצת שאלות, והוא פוסק- "תקשיב לי, אני מדבר עם מזכירה שתעשה לך תור מזורז. אני כותב מרשם ואתה עושה הכנות בדיוק מה כתוב בדף".
המדפסת משחררת מרשם ודף הכנה, ואנחנו יוצאים למזכירה.

המזכירה מסדרת לי תור שהתפנה לעוד כמה ימים, ואני קורא 'בדיוק מה כתוב בדף'...

(קולונוסקופיה היא בדיקה ע"י מכשיר הבנוי מצינור דק ובו מצלמה זעירה הממוקמת בקצהו. בבדיקה ניתן לזהות מה המצב במעי ואף לכרות פוליפים אם ישנם. הבדיקה מבוצעת תוך כדי טשטוש שמרגיש כמו הרדמה.
לפני בדיקת קולונוסקופיה יש צורך לרוקן באופן קפדני את המעי הגס. וההכנה לבדיקה כוללת בדרך כלל- שתיית חומר מרוקן ודיאטה יומיים שלושה קודם הבדיקה, וביום הבדיקה צום.)

אני פועל לפי ההוראות. הבדיקה ביום ראשון הקרוב, והתפריט לשבת משתנה.
אין פירות וירקות, אין פיצוחים, ואין שתיה עם חתיכות פרי.
המטרה להגיע לבדיקה עם מעיים נקיות. יש גם כדורים ואבקה שעוזרים לזה.
ההכנה לא כ"כ נעימה, אבל לא נורא.

יום ראשון צום, מותר רק מים, ואני נוסע עם אשתי למכון גסטרו לבדיקה.
הבדיקה עצמה קצת מלחיצה, והתוצאות עוד יותר.
אנחנו ממתינים לתורנו, ובינתיים בדיקת סימנים, עירוי, והחלפה לחלוק של בית חולים.
אני נכנס לבדיקה, שוכב על המיטה, כמה שאלות מהרופא, חתימה על כמה ניירות. ונרדם.

חצי שעה אחרי, אני מתעורר בחדר התאוששות כשאשתי לצידי.

"היה ממש כיף" אני אומר לה, "נרדמתי תוך שניה".
היא צוחקת. היא יודעת כמה זמן לוקח לי להרדם בלילה...

ממתינים לתוצאות, והן מגיעות תוך זמן קצר.

הרופא יושב אתנו, מראה את הצילומים ומסביר: "לפי הצילום אנחנו רואים דלקת בינונית במעי הגס, מה שנקרא 'קוליטיס'. יש היום כלים להתמודד אתה וכדאי שתהיו בקשר עם הרופא שלכם".

אנחנו יוצאים רגועים. אין שמחה כהתרת הספיקות.

בדף הסיכום מוזכר שתוך כדי הבדיקה כרתו איזה פוליפ ונשלחו דגימות למעבדה.
קצת מלחיץ, אבל לא מדברים על זה.

עכשיו צריך להחליט איך מתקדמים.

בוקר. אמצע השבוע. היכל הכולל מלא. שטייגע'ן אש.
למרות הקושי אני משתדל לבקר כמה פה שיותר. מנסה לא להשאר בבית ולשקוע ברחמים עצמיים.

אני נכנס, פונה מיד למקום החדש שלי בפינת בית המדרש, מוטק'ה ארגן לי מקום נוח, כסא מרופד, כרית וסטנדר, וזה באמת עוזר. אני מוציא ספר הלכה, מנסה לעמוד בהספקים שקבעתי לעצמי.

מוטק'ה קולט בזווית העין שהגעתי, וניגש לשאול בשלומי. אני מספר בקצרה. והוא מעדכן אותי שראש הכולל שאל עלי, וביקש לדבר איתי כשאהיה באזור.

מצאתי הזדמנות שראש הכולל יצא לחדרו הפרטי, ויצאתי אחריו.

ראש הכולל קיבל אותי בחמימות רבה. "נו, שמעתי שקבלת פטור מהגהינם..."

???

"נו, ברור. כתוב בגמרא בעירובין (מא 😊 שמי שסובל מחולי מעיים לא רואה פני גהינם. אז לפחות זה הרווחת..."

טוב, על זה לא חשבתי, אבל אם כבר סובלים לפחות נרוויח מזה משהו.

ראש הכולל שאל פרטים, והתייעצתי איתו כיצד לנהוג.

ההוראה שלו היתה שאם יש רצון לנסות דרכים לא קונבנציונליות, יש לעשות זאת רק בלווי וגיבוי רופא המשפחה.

למחרת נכנסתי לרופא המשפחה החביב, עדכנתי אותו בתוצאות הבדיקה, וסיפרתי באופן גלוי על דביר ואודי. שאלתי אם יהיה מוכן ללוות אותי בבדיקות ומעקבים.

הרופא עולה חדש מארה"ב הכיר חלק מה'תרופות' המדוברות והסכים לקחת חסות. זאת בתנאי שאם המצב יחמיר אני מפסיק מיד וחוזר לשיטות 'נורמליות'.

שלחתי מייל לדביר. הוא עדכן את אודי, ויצאנו לדרך.

קוליטיס עם חיוך
משתמש פעיל

פרק ה'

שעת צהרים. הקליניקה של דביר. רמת גן.

אני נפגש עם דביר ואודי לתכנית טיפול.

אודי שולף מהשקית דפי מחקר שאסף וערך והחל להסביר מה המסקנות שלו. ככל שהתרבו המילים והמונחים באנגלית, כך פחתה רמת הקשב שלי. באמת לא מעניין אותי איך אודי הגיע למסקנות שלו, רק שיביא משהו שיקל על החיים, מבחינתי זה הרבה.

דביר דווקא מתעניין ושואל שאלות, לבסוף הם מחליטים יחד:

מהשקית נשלפת קופסא מלאה בשקיקים עם אבקה לבנה, וקופסא נוספת עם קפסולות.

אני מקבל דף הוראות:
את האבקה למהול במים קרים ולשתות לפני כל ארוחה.
את הקפסולות יש לקחת כחצי שעה אחרי הארוחה, אחת בכל פעם.
את הארוחות כדאי לחלק ל-4 ארוחות קטנות במשך היום.
במקביל לנהל רישום על כל מה שאני אוכל, מתי וכמה, ומספר יציאות.

אנחנו נפרדים לשלום, מסכמים לשמור על קשר.

אני נפרד גם מ- 120\$ ירוקים מגוהצים.

אני חוזר הביתה ומתחיל ליישם.

אין טעם להאריך, אבל הדבר מעסיק אותי במשרה מלאה.

4 ארוחות. שתיה לפני כל ארוחה. כדור חצי שעה אחריה. רישום בין לבין.

יום. יומיים.

שבוע. שבועיים.

שום שיפור.
דווקא החלוקה לארוחות מרובות מעסיקה לי את המעיים יותר.

אני ממתין עוד שבועיים ועושה בדיקות דם.

למדתי כבר לחפש את התוצאות של ה CRP – בדיקת מדדי הדלקת, אני בודק ואין שיפור.

מעדכן את אודי.

רופא המשפחה מתעדכן אף הוא במערכת, וחוזר אלי-
"אני רואה שאין שיפור, אני ממליץ שתשלב דיאטה".

הוא מפנה אותי לדיאטנית, ואני ממושמע.

הדיאטנית קבעה לי תור מייד, והכינה לי תכנית תזונה מיוחדת.

כעת נותר לי רק לסנכרן בין התוכניות.

הכנתי לי טבלה: מה לאכול. מתי לאכול. מה לפני ומה אחרי.

אם קודם היתה לי משרה מלאה, כעת קבלתי 'שעות נוספות'...

אודי בינתיים עבד על שינויים ושיפורים בתכנית והחליף את הקפסולות בכדורים.

עבר חודש נוסף, אין שינוי.

אודי בודק, חוקר, שואל, מנסה, מחליף כדורים בכדורים, משנה מינונים, מוסיף פה מוריד שם.

כך חודש אחר חודש.

כל שינוי כזה אומר פגישה, הכוללת נסיעות מתישות, והוצאות רבות (בדולרים, כן?).

אך ללא הועיל.

אין שינוי.

אני כמעט לא יוצא מהבית, סדר היום שלי סובב סביב ארוחות, תרופות, ורישום נתונים. והמצב רוח בשפל.

רופא המשפחה מתקשר ומבקש שאגיע בהזדמנות.

אני מגיע. הרופא אומר לי : "תראה, כשדברת איתי, הקצבתי שמונה חודשים לניסוי הזה. עברו כבר שבעה. אין שום הטבה. אתה לא מתפקד. לדעתי הגיע הזמן לעצור, ולנסות משהו אחר."

אני יוצא. לא מאמין. שבעה חודשים אני מתגלגל עם הדבר הזה? בעיני כל דבר אחר עדיף.

יש לי גיבוי מהרופא, ואני מתקשר לאודי ומבקש פסק זמן.

בתחושה של הקלה והתחלה חדשה אני זורק את כל האבקות והקפסולות, ומברר על רופא גסטרו מומחה שיוכל לכוון אותי מכאן והלאה.

ד"ר שייבס – מומחה לגסטרואנטרולוגיה – מרכז תל אביב
אני מקבל את השם מיועץ רפואי מוכר. אני קובע תור. ממתין חודש, ומגיע.

הנסיעות קשות לי מאוד. אני מאמץ את הצומות כפיתרון.
יום לפני נסיעה צום כמעט מלא. ואז יש שקט.

בדרך אל המרפאה היוקרתית אני נחשף לשלטי תעמולת בחירות, היה זה בעיצומה של מערכת בחירות סוערת, אני לא מכיר אף אחד מהשלטים... לא היו שם שום מפלגות דתיות וודאי לא חרדיות. אני מבין שהגעתי למעוז שמאל חילוני, ומקווה שהרופא יהיה נחמד בכל זאת.

ספוילר

לא

אני נכנס למרפאה. ממתין כמה דקות. ונכנס אל הרופא.

הרופא, קרח. קשוח. קר.

מגיש לו את המסמכים, עובר אתו על התוצאות, מספר קצת על המצב, והוא מהנהן.

הוא מחפש נתונים במחשב "משהו לא מסתדר לי" הוא אומר

"עשית בדיקת קולו' לפני כמעט שנה, יש לי מעקב של תוצאות CRP גבוהות לאורך כל השנה, ואני לא רואה שום טיפול תרופתי. מה עשית כל השנה האחרונה?"

אני מגמגם משהו על טיפול אלטרנטיבי, ומזהה את הוורידים במצח שלו מתנפחים.

"אתה בעצם אומר לי שלא טיפלת בעצמך שנה שלמה? מי זה הרופא שלך? פושע!!"
הטונים עולים יחד עם העצבים
"זה לא הגיוני! מה זה ההפקרות הזאת??! אתה עוצר את זה מייד!"

הצעקות שלו כואבות לי פיזית.
אבל אני מרגיש שזה באמת מפריע לו.

"ד"ר, אני מנסה להרגיע "בדיוק בשביל זה באתי עד אליך".

"אני מאוד מקווה שזה לא מאוחר מידי..."
איי --- זה ממש כואב.

מרשם לאנטיביוטיקה חזקה.
תכנית טיפול בראפאסל.

בדיקות דם ומעקב בעוד חודשיים.

אני חוזר הביתה.

מתחילים טיפול קונבנציונלי אחרי שנה קטסטרופאלית.

(2 הערות לסיום פרק זה:

1. אודי עשה מאמץ אמיתי לעזור לי מתוך אמונה שיצליח, ולא ע"מ לקבל שכר. התשלום היה עבור המוצרים שרכש.
2. הסיפור מתרחש לפני מספר שנים, והתרופות כיום שונות ויעילות יותר, כך שאין ללמוד מהדברים 'הלכה למעשה').

נערך לאחרונה ב: 26/6/22 23:58